

Малий поет

Богдан Рубчак

Я знав його, і болісно було.
Він говорив про зорі, туберози,
вкривав волосся піт туберкульози,
і сині смуги креслили чоло.

Казав, що місяць — чарівний бляхар,
коваль монет, буддист золотолобий,
що монументи — лиш крихкі оздоби,
а міти воєн — столики для карт.

В своїй кімнаті, темній і тісній,
слова снував, пісні та шепеляві.
Здавалось — палець б'є в кістлявий клявіш,
та струн не стріне, де ростуть пісні.

Здавалось, що лиш літери і коми
залишить нам, коли залишить нас.
Та тихий сад зростав у мнених снах,
щоб стати світом у тоненькім томі.